

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

Cicle A

1. EN LA CINQUANTENA PASQUAL...

L'Ascensió als quaranta dies després de Pasqua, segons el relat dels Fets dels Apòstols.

2. ... LA FESTA DE L'ASCENSIÓ "ALS QUARANTA DIES.

Unes lectures que ens fan "testimonis" d'una Presència fins als extrems de la terra:

+ Final, del temps de Jesús, de la seva presència física entre els seus deixebles l'ascensió és al mateix temps el començament del temps de l'Església. En l'espera del dia que aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel, el Senyor ens envia rere els seus apòstols, animats per una força, la de l'Esperit Sant com els seus testimonis fins als límits més llunyans de la terra». Com ens hem d'estar mirant el cel? (Primera lectura: Actes 1, 1-11).

+ Aneu a convertir tots els pobles! Ens repeteix, en aquest encàrrec que ens dóna en aquesta Galilea d'aquest món que és el nostre. Invisible des d'ara als nostres ulls de carn, no deixa de romandre, d'estar amb nosaltres cada dia fins a la fi del món (Evangeli: Mt 28, 16-20).

+ Ressuscitat d'entre els morts, el Senyor Jesucrist està assegut a la dreta del Pare en els cels. Allà on ell ha entrat, ell que és el cap de l'Església, nosaltres, els membres del seu Cos, ja hi som també en esperança (Segona lectura: Efesis 1, 17-23)

LECTURA PRIMERA

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Cada any en aquesta festa de l'Ascensió, trobam aquest text com a primera lectura.

En un PRÒLEG de tres versets, l'autor s'adreça al seu "estimat Teòfil", situant el seu segon tom de la seva obra en relació amb el primer.

Així que en el seu primer llibre que anomenam Evangeli segons sant Lluç – feia referència a tot lo que ha fet i ensenyat Jesús des del principi, fins el dia en que fou elevat al cel després d'haver, en l'Esperit Sant, donat les seves instruccions als apòstols que havia escollit,

+ Lluç comença el seu segon llibre –que en deim els Fets dels Apòstols- allà on s'acaba el primer; pel relat de l'Ascensió del Senyor.

- Aquest relat de l'ASCENSIÓ, molt sobri, aquí és situat en un darrer diàleg de Jesús amb els seus durant un menjar.. En remarcarem algunes característiques:

+ L'ASCENSIÓ, UN MISTERI EN DUES CARES:

Lluç narra dues vegades l'Ascensió de Jesús. Amb dues cronologies diferents: al vespre de Pasqua, al seu Evangeli; 40 dies més tard, als Fets dels Apòstols. Dues cronologies aparentment contradictòries, però, de fet, simbòlicament complementàries.

- Quan evoca l'Ascensió al final del seu primer tom, l'Evangeli, és amb un ACCENT més CRISTOLÒGIC, com l'acabament del misteri pasqual de Jesús, i igualment el final de la seva presència visible entre els seus .
- Contràriament, quan reprèn el relat al començament dels Fets, accentua més la DIMENSIÓ ECLESIAL: l'Ascensió marca el començament del temps de l'Església, animada per l'Esperit, i la missió evangèlica des de Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra. .

+ LA PROMESA DE LA VINGUDA DE L'ESPERIT

Lluc, al seu Evangeli, havia escrit que després del seu baptisme, Jesús era ple de l'Esperit Sant. És ara que els deixebles reben aquest mateix Esperit com una "força" que farà d'ells els seus testimonis: és la promesa que havíeu sentit de la meua boca, els deia, Joan ha batiat amb aigua: però vosaltres sereu batiat en l'Esperit Sant d'aquí a pocs dies.

+ L'ANUNCI D'UNA MISTERIOSA PRESENCIA, que el "núvol" revela i amaga a la vegada:

Tradicionalment a la Bíblia, el "núvol" amaga la divinitat al mateix temps que revela la seva presència al costat del seu poble (Ex 13, 21-27). Aquest indica aquí que l'absència de la presència física de Jesús als seus ulls de carn no impedirà als seus deixebles de reconèixer, per la fe, la seva presència misteriosa al seu costat. També són convidats, lluny de tancar-se en el passat o cultivar l'evasió (per què us esteu mirant al cel?), a retornar a les seves tasques humanes per anunciar-hi, en l'espera del Dia que *"ell tornarà de la mateixa manera, que Jesús és Déu – amb- nosaltres fins a la fi dels temps.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR procurarà distingir les TRES PARTS d'aquest text:

1. La PRESENTACIÓ per Lluc mateix del seu primer llibre, que s'acaba amb l'ascensió de Jesús, com introducció del seu segon llibre, que comença igualment amb l'Ascensió: *En el meu primer llibre he parlat, Teòfil, de tot el que Jesús va fer i va ensenyar 2 fins al dia que fou endut al cel, després d'haver donat instruccions als apòstols que ell havia escollit, mogut per l'Esperit Sant.*

2. El darrer DIÀLEG de Jesús amb els seus durant un menjar: *Un dia, mentre menjava amb ells, els donà aquesta ordre:*

- Amb l'anunci de l'enviament de l'Esperit:

+és la PROMESA que heu sentit de la meua boca...

+ d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant

+ *Però vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força*

i la missió universal:

que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra.

3. L'evocació molt sòbria de l'ASCENSIÓ del Senyor:

- *Quan hagué dit això, es va enlairar davant d'ells; un núvol se l'endugué, i el deixaren de veure.*

SALM 46

El salm 46 és un himne a Déu, rei de l'univers, invita tota la terra a aclamar el Senyor que puja a asseure's al seu trono sagrat. L'Església en fa avui la seva pregària, amb els ulls posats en el seu Senyor elevat a la dreta de Déu en la seva Ascensió.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Arrelat en una acció de gràcies (vv. 15-16 omesos pel leccionari) per la fe i a la caritat de la comunitat cristiana d'Èfes,

- es desenrotlla aquí la PREGÀRIA DE PETICIÓ d'un Apòstol segur que Déu farà pels creients el que ja ha fet pel Crist, que ell ha ressuscitat d'entre els morts i ha fet asseure a la seva dreta en el cel.
- L'autor mira aquesta asseguda a la dreta de Déu baix UN DOBLE ASPECTE:
- Un concerneix a Crist mateix, que ha rebut la primacia sobre tota la creació;
- L'altre concerneix a l'Església, que és el seu cos i del qual ell n'és el Cap.

Aquestes imatge descriuen les relacions entre Crist i l'Església: elles expressen, del costat de la comunitat dels creients, la dependència, la submissió, la visibilitat, i, del costat de Crist, l'origen, la superioritat, la força vital.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR mirarà de distingir:

L'ADREÇA habitual a les cartes: Germans....

- **la PREGÀRIA DE PETICIÓ**, de la qual la segona frase és d'estructura ternària:
- Li deman que illumini la mirada interior del vostre cor
- perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat,
- quines riqueses de glòria ens té reservades en l'heretat que ell ens dóna entre els sants,
- i quina és la grandesa immensa del seu poder que obra en nosaltres, els creients....

pregària de petició obrint-se a una CONFESSIÓ DE FE

que progressa en quatre ones successives:

- *la força poderosa i eficaç amb què va obrar en el Crist, quan el ressuscità d'entre els morts i*
- *el féu seure a la seva dreta dalt al cel,*

* I a ell l'ha fet cap de tot

* I l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud

Multiplicant els superlatius i les redundàncies:

- *per damunt de tota potència, autoritat, poder i sobirania,*
- *i per damunt de qualsevol altre nom que es pugui invocar, tant en el món present com en el futur.*
- *Tot ho ha posat sota els seus peus.*

COMENTARI A L'EVANGELI

Quan el final reprèn el començament:

El leccionari per l'any A ens fa meditar, a la festa de l'Ascensió, els darrers versets del primer Evangelí. I aquest final de Mateu recorda singularment els seus dos primers capítols.

- En el seu Evangelí de la Infància, Mateu ens convida en efecte a contemplar el naixement de Jesús a Betlem, ciutat de David, l'acompliment de la profecia de l'Emmanuel: DÉU-AMB-NOSALTRES (Is 7), mentre que presenta els màgics, vinguts de l'Orient, l'avançada dels PAGANS accedint a la fe de Crist: VEIEREN l'infant i sa mare

... I ES PROSTERNAREN.

- En el seu final, l'Evangelista reprèn precisament aquestes mateixes expressions per a relatar la darrera trobada del Ressuscitat amb els seus deixebles: En veure'l es prosternaren. Quan Jesús els envia en missió a TOTES LES NACIONS i els declara solemnement: Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món».

Comenta J. Radermakers: *El final de l'evangeli respon al començament, hi tenim una gegantina inclusió desplegant la dimensió universal de la persona de Jesús sobre la totalitat de la història humana, tot marcant el seu arrelament carnal en el temps i en l'espai* (Al fil de l'évangile selon saint Matthieu, 1974, p. 362).

Quan el final anuncia un nou començament:

- La trobada fixada per Jesús amb els seus deixebles, després de la seva resurrecció, no és a Jerusalem, la capital, la ciutat santa, com a l'evangeli de Lluc, sinó la Galilea menyspreada, cruïlla de les nacions (Mt 4, 12-23), símbol del món pagà.

L'Església... ha de deixar Jerusalem, fins aleshores el centre geogràfic de la fe, el lloc de la presència de Déu, per anar vers la Galilea dels pagans com es deia. Una Església definida d'entrada com una Església per el món: és la missió, com Jesús és a punt de precisar-ho (Cahiers – Evangile nº 9, p. 6).

El lloc on Jesús els ordena d'anar, és la muntanya, lloc privilegiat de la revelació divina. Aquí, com tot al llarg del seu Evangelí, Mateu presenta Jesús com el nou Moisès donant la seva Llei al nou poble de Déu.

Com en un rerefons es veu la muntanya on el dimoni mostrà a Jesús tots els regnes de la terra, la muntanya de les Benaurances on el mestre proclamà la carta del Regne i la muntanya de la Transfiguració on es manifesta la glòria del Fill de l'home; i sobre tot açò, l'ombra del mont Nebo (Dt 34) on Moisès s'acomiadà quan el seu poble anava a entrar a la Terra promesa (Evangile de Matthie, p. 303).

En veure Jesús, els deixebles es prosternen, en un gest de veneració religiosa i litúrgic, com els màgics en veure l'infant amb Maria sa mare (2, 2.8.11); com els deixebles a la barca, quan el vent amainà (14, 33); com la Cananea (15, 25).

Però la seva adoració resta mesclada amb el “dubte”, aquest dubte com escriu bé Jean Radermakers *és el company inseparable de la fe itinerant*.

El qui es manifesta als deixebles (Jesús s’acosta a ells) i davant els qui es prosternen, és el Senyor de la glòria. Exaltat, establert en el poder sobirà com a jutge de tot el món (m’ha estat donat tot poder en el cel i a la terra), així pot enviar els seus deixebles per a fer efectiva aquesta senyoria en el món.

Les paraules que els adreça marquen l’obertura d’una nova etapa de la seva missió; una missió que continuarà per mitjà de la seva Església.

Anau a convertir, a fer deixebles, de tots els pobles. Durant el seu ministeri públic, Jesús havia restret voluntàriament la seva activitat a les ovelles perdudes de la casa d’Israel. Des d’ara són abolides per a ell totes les fronteres de l’espai i del temps: Jesús pot acomplir la seva missió de Servent de Déu en plenitud tal com anunciava Mateu, reprenent l’oracle d’Isaïes 42, 1-4: Les nacions paganes posaran la seva esperança en el seu nom (Mt 12, 18-21). Els pagans, presents des dels inicis de l’Evangeli en la persona dels màgics, es troben al final com a destinataris de la Bona Nova. A la seva Església, Jesús confia aquesta missió universal.

Observa Cl. Tassin: *L’accent no cau sobre el verb “anar”, ni sobre una missió de conquesta geogràfica, sinó sobre una obertura a tots els grups humans sense discriminació. Ja que Jesús té “tot poder”, tots els homes són convidats a posar la seva existència sota la seva autoritat. Què és per Mateu la missió? Deixebles que fan altres deixebles; homes i dones, que experimenten que l’ensenyament de Jesús transfigura la seva pròpia existència, compartint aquesta experiència amb els altres “ensenyant-los a guardar els manaments” de Jesús que es resumeixen en una llei d’amor (o.c. p. 304).*

Batiant-los en el nom del Pare, i del Fill, i de l’Esperit Sant. La missió no és la difusió d’una ideologia, per sublim que sigui; es proposa sens parar constituir una comunitat: la de gent que, pel ritu del baptisme, volen arrelar els seus lligams mutus en una comú pertinença en nom del Pare, i del Fill, i de l’Esperit Sant.

Ensenyant-los a observar tots els manaments que jo us he donat. La missió no es pot reduir a fer conversions sense futur. L’Església haurà d’ajudar els batejats a viure, dia a dia, d’acord a la nova existència en la que han entrat.

Aquest Evangeli en la seva totalitat, observa J. Rademakers, que esdevé així ensenyament de vida pels deixebles, es significa sacramentalment en el baptisme i es desenvolupa en l’existència quotidiana; en la comunitat cristiana, la vida moral no és altra cosa que la Bona Nova en acte (o.c. p. 365)

Jo som amb vosaltres cada dia fins a la fi del món. És el punt cim de la declaració de Jesús: l’assegurança d’una presència activa eficaç sense límits. Al final del seu Evangeli, Mateu proclama que la promesa de l’àngel a Josep ha trobat el seu ple acompliment en Jesús: Li posaran de nom Emmanuel, que significa Déu amb nosaltres.

Conclou J. Potel: *Jesús no s’allunya de la seva Església. Encara que sigui invisible, és present per tot ella s’estendrà, fins a la fi dels temps. Segons Mateu, no desapareix al cel. Al contrari, la seva darrera paraula que és la darrera frase de l’evangeli, promet: Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món. Ell no havia declarat: Quan dos o tres es reuneixen en nom meu, jo som allà, enmig d’ells (Mt 18, 20). El Ressuscitat no es queda a la muntanya de Galilea, ell acompanya els seus deixebles en les rutes del món. (Jésus, l’histoire vraie. P. 516).*